DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

13. april 2000 *

I sag C-153/99 P,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent G. Valsesi og juridisk konsulent J. Currall, som befuldmægtigede, bistået af advokat D. Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 25. februar 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i de forenede sager T-282/97 og T-57/98, Giannini mod Kommissionen, Sml. Pers. I, s. 33, og II, s. 151, og hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, eftersom den indeholder en retlig fejl for så vidt angår den magtfordrejning og tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 176 (nu artikel 233 EF), som skulle være begået af Kommissionen,

* Processprog: fransk.

den anden part i appelsagen:

Antonio Giannini, tjenestemand ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Bruxelles, ved advokaterne M. Dallemagne og C. Locchi, Bruxelles, 85, rue du Prince royal, B-1050 Bruxelles,

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.C. Moitinho de Almeida, og dommerne C. Gulmann (refererende dommer), J.-P. Puissochet, G. Hirsch og F. Macken,

generaladvokat: F.G. Jacobs
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den refererende dommers rapport,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 25. november 1999,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 23. april 1999 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af artikel 49 i EF-statutten og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutterne for Domstolen iværksat appel af dom afsagt den 25. februar 1999 af Retten i Første Instans i de forenede sager T-282/97 og 57/98, Giannini mod Kommissionen, Sml. Pers. I, s. 33, og II, s. 151 (herefter »den appellerede dom«), med påstand om ophævelse af dommen, eftersom den indeholder en retlig fejl for så vidt angår den magtfordrejning og tilsidesættelse af EF-traktatens artikel 176 (nu artikel 233 EF), som skulle være begået af Kommissionen.

2 De relevante retsforskrifter og faktiske omstændigheder, som danner grundlag for appellen, er anført i den appellerede dom som følger:

»1 Den 15. december 1994 offentliggjorde Kommissionen stillingsopslag KOM/151/94 (herefter 'stillingsopslag KOM/151/94' eller 'det oprindelige stillingsopslag') med henblik på at besætte stillingen som chef for den administrative enhed 1 'forhandlinger om og forvaltning af tekstilaftalerne; fodtøj; diverse' i direktorat D 'Generelle økonomiske spørgsmål' i Generaldirektoratet for Eksterne Forbindelser (GD I) (herefter 'den omtvistede stilling'). Stillingsopslaget havde følgende overskrift:

'KOM/151/94 A3/A4/A5 I/D/I Chef for en administrativ enhed med ansvar for forhandlinger om og forvaltning af tekstilaftalerne; fodtøj.'

2 Ansøgerne skulle mindst opfylde nedennævnte krav for at kunne komme i betragtning med henblik på en forflyttelse eller forfremmelse:

'— tilhøre den samme kategori/tjenestegruppe/stillingsgruppe som den i stillingsopslaget angivne (forflyttelse)

— tilhøre stillingsgruppen under den i stillingsopslaget angivne (forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 45)

— være i besiddelse af kundskaber og erfaring/evner, der er relevante for udførelsen af de pågældende opgaver

— for så vidt angår stillinger, der kræver særlige kvalifikationer: være i besiddelse af indgående kundskaber og erfaring inden for/der er relevante for det pågældende arbejdsområde.'

3 Sagsøgeren, der er tjenestemand i lønklasse A4, og seks andre personer ansøgte om den pågældende stilling. Ansættelsesmyndigheden ansatte X i stillingen. Ved notat af 28. april 1995 modtog sagsøgeren meddelelse om, at hans ansøgning ikke var blevet antaget. Efter at hans klage af 25. juli 1995 var blevet afvist, anlagde han den 21. februar 1996 sag med påstand om annullation af afgørelserne om afslag på hans ansøgning og om ansættelse af X i den omtvistede stilling samt om erstatning for den økonomiske og ikke-økonomiske skade, sagsøgeren angiveligt havde lidt ved de nævnte afgørelser. Ved dom af 19. marts 1997 (sag T-21/96, Giannini mod Kommissionen, Sml.

Pers. I, s. 69, og II, s. 211, herefter 'dommen af 19. marts 1997') tog Retten annullationspåstanden til følge, men frifandt Kommissionen for erstatningspåstanden.

4 I denne dom erindrede Retten først om Domstolens praksis, hvorefter det skøn, ansættelsesmyndigheden har ved udnævnelser, forudsætter en nøje undersøgelse af sagsakterne og en omhyggelig iagttagelse af de i stillingsopslaget opstillede betingelser, og den skal derfor se bort fra enhver ansøger, der ikke opfylder disse betingelser. I den foreliggende sag var en af disse betingelser, at ansøgeren skulle være i besiddelse af 'kundskaber og erfaring/evner, der er relevante for udførelsen af de pågældende opgaver' (tredje led i de almindelige betingelser), hvilken betingelse skal forstås på grundlag af beskrivelsen af stillingen, konkret 'chef for en administrativ enhed med ansvar for forhandlinger om og forvaltning af tekstilaftalerne; fodtøj'.

5 Retten fastslog herefter, at det var åbenbart, at X ikke opfyldte den nævnte betingelse, eftersom han på tidspunktet for sin ansøgning hverken havde nogen erfaring inden for tekstil- eller fodtøjsbranchen eller inden for det generelle område, stillingen henhører under, dvs. den fælles handelspolitik. Retten henviste endvidere til, at Kommissionen havde bekræftet, at sagsøgeren, som havde været forhandler og forvalter af Fællesskabets bilaterale og multilaterale tekstilaftaler i ca. ti år og havde været hovedforhandler vedrørende disse aftaler i en yderligere periode på fem år, havde gode kvalifikationer til stillingen.

6 Retten fastslog, at det henset til de sammenligninger, der kunne have haft betydning for Kommissionens vurdering, var åbenbart, at Kommissionen havde anvendt sine beføjelser fejlagtigt og ikke havde taget hensyn til tjenestens interesser i henhold til vedtægtens artikel 7 ved at ansætte X i den pågældende stilling på trods af, at han ikke opfyldte de minimumskrav, som

var anført i stillingsopslaget, og ved at afslå sagsøgerens ansøgning. Som følge heraf annullerede Retten ansættelsesmyndighedens anfægtede afgørelser.

7 Den 10. april 1997 offentliggjorde Kommissionen et nyt dokument, der både annullerede stillingsopslag KOM/151/94 og indeholdt et nyt opslag om, at den omtvistede stilling var ledig (herefter 'stillingsopslag KOM/062/97' eller 'det nye stillingsopslag'), og som havde følgende ordlyd:

'KOM/062/97 A3 I/D/I Chef for en administrativ enhed med ansvar for forhandlinger om og forvaltning af tekstilaftalerne; fodtøj; diverse. Ved udvælgelsen af en ansøger anses en dokumenteret erfaring i internationale forhandlinger samt en dokumenteret erfaring i ledelse af en enhed for en fordel.'

8 KOM/062/97 foreskrev de samme minimumskvalifikationer, som blev krævet ved stillingsopslag KOM/151/94 (jf. præmis 2 ovenfor).

9 Den 7. maj 1997 indgav sagsøgeren dels en klage over annullationen af stillingsopslag KOM/151/94 og over det nye stillingsopslag, dels et krav om erstatning.

10 Ved afgørelse af 30. maj 1997 ansatte Kommissionen på ny X i den omtvistede stilling.

11 Den klage, som sagsøgeren indgav den 7. maj 1997, blev afvist ved en udtrykkelig afgørelse af 24. juli 1997, som blev forkyndt for sagsøgeren den 30. juli 1997.

12 Den 21. august 1997 indgav sagsøgeren en klage over Kommissionens afgørelse af 30. maj 1997 om ansættelse af X i den omtvistede stilling. Denne klage blev ligeledes afvist ved Kommissionens udtrykkelige afgørelse af 18. december 1997, som blev forkyndt for sagsøgeren den 6. januar 1998.«

3 Under disse omstændigheder anlagde Antonio Giannini to sager ved Retten med påstand om annullation af Kommissionens foranstaltninger til opfyldelse af dommen af 19. marts 1997, hvorved det oprindelige stillingsopslag blev erstattet af det nye stillingsopslag, og hvorved X på ny blev ansat i den omtvistede stilling (herefter »de omtvistede foranstaltninger«). Antonio Giannini anførte to anbringender til støtte for sine påstande, dels tilsidesættelse af traktatens artikel 176 og magtfordrejning, dels tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og grundsætningen om tjenestemænds adgang til at gøre karriere samt tilsidesættelse af tjenestens interesser.

Den appellerede dom

4 Retten har i præmis 29 i den appellerede dom anført, at det er nødvendigt at undersøge, om Kommissionens foranstaltninger, hvorved det oprindelige stillingsopslag blev erstattet af det nye, og hvorved ansættelsesmyndigheden på grundlag af det nye opslag udnævnte den samme tjenestemand, som blev udnævnt på grundlag af det første — hvilke foranstaltninger angiveligt blev truffet til opfyldelse af dommen af 19. marts 1997 — er udtryk for, at den sagsøgte institution havde et bevidst ønske om i strid med tjenestens interesser at begunstige én af ansøgerne til skade for de andre.

5 I præmis 30-33 i den appellerede dom har Retten anført tre indicier, hvoraf det efter Rettens opfattelse fremgår, at Kommissionen har tilsidesat traktatens artikel 176 og har gjort sig skyldig i magtfordrejning. Der er tale om følgende indicier:

— Kommissionens annullation af det oprindelige stillingsopslag og det deraf følgende bortfald af de oprindelige ansøgninger til trods for, at Retten, som ikke på nogen måde havde kritiseret dette stillingsopslag, havde fastslået, at X ikke opfyldte en af de minimumsbetingelser, som blev krævet i dette stillingsopslag, for at blive ansat i den omtvistede stilling

— den omstændighed, at den eneste væsentlige forskel mellem det nye stillingsopslag og det oprindelige bestod i tilføjelsen af to betingelser, der betegnedes som »fordele« ved udvælgelsen af en ansøger, og som svarede præcis til de kvalifikationer, Retten havde fastslået, at X var i besiddelse af

— den nye udnævnelse af X på trods af, at syv andre tjenestemænd havde indgivet ansøgning om den omtvistede stilling.

6 Retten bemærkede i præmis 30 i den appellerede dom endvidere, at Kommissionen, der under den mundtlige forhandling blev udspurgt om de grunde, der kunne berettige, at det oprindelige stillingsopslag blev erstattet, i det væsentlige kun påberåbte sig sin vide skønsbeføjelse på området.

7 På grundlag af disse betragtninger fastslog Retten, at det fremgik af objektive, relevante og samstemmende indicier, at de omtvistede foranstaltninger var blevet truffet med et andet formål end behørigt at opfylde dommen af 19. marts 1997, og at foranstaltningerne, der langt fra var egnet til at tjene det formål, som forfølges med traktatens artikel 176, havde skadet opfyldelsen af Rettens dom.

Som følge heraf fastslog Retten, at Kommissionen havde tilsidesat traktatens artikel 176 og gjort sig skyldig i magtfordrejning ved at beslutte at erstatte det oprindelige stillingsopslag med det nye, som gav udtryk for præferencer, der var gunstige for X's ansøgning, samt ved at ansætte X i den omtvistede stilling.

Appellen

8 Kommissionen har for Domstolen nedlagt påstand om, at appellen antages til realitetsbehandling, at der gives Kommissionen medhold, at den appellerede dom ophæves, og at Antonio Giannini tilpligtes at betale sagens omkostninger.

9 Til støtte for appellen har Kommissionen alene gjort ét anbringende gældende, nemlig at Retten har foretaget en fejlagtig retsanvendelse ved at fastslå, at annullationen af det oprindelige stillingsopslag og indledningen af en ny ansættelsesprocedure som følge af dommen af 19. marts 1997 var i strid med de forpligtelser, der påhviler den i medfør af traktatens artikel 176, og at Retten således ikke med rette kunne fastslå, at der forelå magtfordrejning.

10 Det er Kommissionens opfattelse, at den har haft beføjelse til at træffe sådanne foranstaltninger som følge af den delvise annullation af den oprindelige ansættelsesprocedure, idet den herved foretog en korrekt udøvelse af sin skønsbeføjelse, sådan som det fremgår af Rettens praksis, navnlig dommen af 16. oktober 1996 (sag T-56/94, De Santis mod Kommissionen, Sml. Pers. I, s. 473, og II, s. 1325). Det påhviler ansættelsesmyndigheden i stillingsopslaget nærmere at angive de betingelser, som henset til tjenestens behov forekommer nødvendige for, at en ansøger kan blive ansat i en stilling. Når henses til stillingsopslagets afgørende rolle, tilkommer det i tilfælde af, at ansættelsesmyndigheden senere konstaterer, at disse betingelser bør ændres på grundlag af tjenestens interesser, således også alene denne at beslutte at indlede en ny udnævnelsesprocedure ved at tilbagekalde det oprindelige stillingsopslag og at erstatte dette med et korrigeret opslag.

11 Den omstændighed, at de præferencer, der blev tilføjet som betingelser i det nye stillingsopslag, svarede til de kvalifikationer, som blev anerkendt for X's vedkommende i dommen af 19. marts 1997, udgør ifølge Kommissionen ikke et afgørende bevis for, at der var udøvet magtfordrejning med det formål at omgå virkningerne af denne dom. Hertil ville det kræves, at det blev fastslået, at de nævnte betingelser ikke havde nogen relevans for den pågældende stilling. Kommissionen er endvidere af den opfattelse, at dommen ikke kunne indeholde nogen form for påbud om, hvorledes Kommissionens skulle handle, efter at de for Retten omtvistede afgørelser blev annulleret ved den nævnte dom. Ethvert påbud af denne art ville have tilsidesat den kompetencefordeling, som fremgår af traktatens artikel 176, og ville have hindret Kommissionen i at handle i tjenestens interesse.

12 Ifølge Kommissionen er den appellerede dom navnlig kritisabel, fordi Retten synes at have baseret sin afgørelse på den antagelse, at Kommissionen for at foretage en korrekt gennemførelse af dommen af 19. marts 1997 i realiteten ikke havde nogen anden mulighed end at genoptage den oprindelige udnævnelsesprocedure på det stade, hvor de afgørelser, der blev annulleret ved dommen, blev truffet, således at proceduren kunne fortsætte på grundlag af det oprindelige stillingsopslag, og at Kommissionen ikke kunne indlede en ny ansættelsesprocedure på grundlag af et nyt opslag.

13 Dette anbringende om fejlagtig retsanvendelse er imidlertid baseret på en forkert analyse af den appellerede dom.

14 Det er korrekt, at inden for rammerne af den retlige kontrol, der bygger på traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF), har Fællesskabets retsinstanser ikke kompetence til at meddele påbud, uanset om sådanne påbud vedrører den nærmere opfyldelse af afsagte domme (jf. bl.a. kendelse af 26.10.1995, forenede sager C-199/94 P og C-200/94 P, Pevasa og Inpesca mod Kommissionen, Sml. I, s. 3709, præmis 24), og at det i et tilfælde som det foreliggende tilkommer Kommissionen — efter at have vurderet tjenestens interesser med hensyn til hver stilling, der skal besættes — at træffe passende foranstaltninger, hvilket bl.a. kan indebære, at der indledes en ny ansættelses-

procedure, eventuelt på grundlag af et ændret stillingsopslag (jf. punkt 30-45 i generaladvokatens forslag til afgørelse). Det må imidlertid fastslås, at Retten ikke har tilsidesat disse principper.

15 Retten har baseret konklusionen om, at de omtvistede foranstaltninger skal annulleres som følge af tilsidesættelse af traktatens artikel 176 og magtfordrejning, på bestemte indicier i de faktiske omstændigheder, angivet i denne doms præmis 5, som den har anset for at være objektive, relevante og samstemmende, og på grundlag af hvilke de nævnte foranstaltninger synes at være blevet truffet med et andet formål end behørigt at opfylde dommen af 19. marts 1997.

16 I det omfang Kommissionen med den argumentation, den har fremført til støtte for sit eneste anbringende, anfægter Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder, er det tilstrækkeligt hertil at bemærke, at det ifølge Domstolens faste praksis følger af EF-traktatens artikel 168 A (nu artikel 225 EF), og af artikel 51, stk. 1, i EF-statutten for Domstolen, at en appel kun kan støttes på, at Retten har overtrådt visse retsregler, idet enhver bedømmelse af faktisk karakter er udelukket (jf. bl.a. dom af 28.5.1998, sag C-8/95 P, New Holland Ford mod Kommissionen, Sml. I, s. 3175, præmis 25).

17 Det følger af ovenstående, at appellen må forkastes.

Sagens omkostninger

18 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Antonio Giannini har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Kommissionens eneste anbringende er blevet forkastet, pålægges det denne at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.**

Moitinho de Almeida Gulmann Puissochet

Hirsch Macken

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. april 2000.

R. Grass

Justitssekretær

J.C. Moitinho de Almeida

Formand for Sjette Afdeling